

ПОЛИЦИЈСКИ ГЛАСНИК

СЛУЖБЕНИ ЛИСТ МИНИСТАРСТВА УНУТРАШЊИХ ДЕЛА

„ПОЛИЦИЈСКИ ГЛАСНИК“ излази једанпут, а према потреби и више пута недељно. Претплата се полаже у напред, и то најмање за пола године, код свију полицијских власти, и износи: 20 динара на годину за државна и општинска надлештва, а за све друге претплатнике у опште 12 динара годишње. За иностранство: годишње 24, полугодишње 12 динара у злату. Поједини бројеви „Полицијског Гласника“ не продају се. Рукописи се не враћају.

СЛУЖБЕНИ ДЕО

МИ

ПЕТАР I

по милости Божјој и вољи народној
Краљ Србије

Уважавајући оставке, које су Нам поднели:

Председник нашег Министарског Савета, Наш Министар Иностранних Дела, Никола П. Пашић;

Наш Министар Просвете и Црквених Послова, Андра Николић;

Наш Министар Војни, Наш почасни ађутант, ђенерал Радомир Путник;

Наш Министар Финансија, Д-р Лаза Пачу;

Наш Министар Народне Привреде, Коста Стојановић;

Наш Министар Грађевина, Јован Јовановић;

Наш Министар Правде, Марко Трифковић; и

Наш Министар Унутрашњих Дела, Настас Петровић — разрешавамо их од досадашње дужности, и стављамо их на расположење Владе.

а постављамо:

За Председника нашег Министарског Савета, нашег Министра Иностранних Дела, Николу П. Пашића, Министра на расположењу,

за нашег Министра Просвете и Црквених Послова Андру Николића, Министра на расположењу;

за нашег Министра Финансија Д-ра Лазу Пачу, Министра на расположењу;

за нашег Министра Народне Привреде и Заступника нашег Министра Грађевина Косту Стојановића, Министра на расположењу;

за нашег Министра Правде и Заступника нашег Министра Унутрашњих Дела Марка Трифковића, Министра на расположењу;

за нашег Министра Војног, ђенерала Степана Степановића, команданта дунавске дивизијске области.

Председник нашег Министарског Савета, Наш Министар Иностранних Дела, нека изврши овај указ.

30. марта 1908. год.
у Београду

ПЕТАР С. Р.

*Председник Министарског Савета,
Министар иностраних дела,*

Ник. П. Пашић С. Р.

МИ

ПЕТАР I

по милости Божјој и вољи народној
Краљ Србије

На предлог Заступника нашег Министра Унутрашњих Дела, нашег Министра Правде, а по саслушању нашег Министарског Савета, на основу чланова 54, 100. и 102. Устава и чланова 1, 2. и 98. закона о изборима Народних Посланика, решили смо и решавамо:

I

Распушта се Народна Скупштина, изабрана за четворогодишњу периоду: 1906, 1907, 1908. и 1909. годину,

сазвана нашим Указом од 22. септембра 1907. године у други редован сазив за 1. октобар 1907. године.

II

Избори Народних Посланика за четворогодишњу скупштинску периоду 1908, 1909, 1910. и 1911. годину, извршиће се у целој земљи, по прописима закона о изборима Народних Посланика, на дан осамнаестог маја 1908. године.

III

Сазива се Народна Скупштина, изабрана горњег дана, у ванредан сазив на дан петог јуна 1908. године.

Заступник нашег Министра унутрашњих дела, Наш Министар правде, нека изврши овај указ.

31. марта 1908. год.
у Београду.

ПЕТАР С. Р.

*Председник Министарског Савета,
Министар иностраних дела,*

Ник. П. Пашић С. Р.

Министар просвете и црквених послова,

Анд. Николић С. Р.

Министар финансија,

Д-р Л. Пачу С. Р.

*Министар народне привреде,
и Заступник*

Министра грађевина,

К. Стојановић С. Р.

*Министра правде,
и Заступник*

Министра унутрашњих дела,

М. Трифковић С. Р.

*Министар војни,
ђенерал.*

Степан Степановић С. Р.

Степан Степановић С. Р.

Његово Величанство Краљ Петар I., благоволео је на предлог Министра унутрашњих дела, поставити:

за писара треће класе среза колубарског, округа ваљевског, Јоксима Бузашића, практиканта Народне Библиотеке.

Из канцеларије Министарства унутрашњих дела, 22. марта 1908. г. у Београду.

Указом Његовога Величанства Краља Петра I., на предлог Министра унутрашњих дела, а по саслушању Министарског Савета, решено је, да се:

Љубисав Пантић, начелник треће класе округа моравског, на основу §. 70. закона о чиновницима грађанског реда, стави у стање покоја с пензијом, која му припада према годинама службе.

Из канцеларије Министарства унутрашњих дела, 24. марта 1908. г. у Београду.

Указом Његовога Величанства Краља Петра I., на предлог Министра унутрашњих дела, а на основу члана 34. закона о пословном реду у Државном Савету, одобрено је решење Државног Савета од 14. марта 1908. год. Бр. 1682., донето на основу тачке 9. члана 144. Устава, које гласи:

„да се Целестин Грос, машиновођа државних железница, из Београда, родом

из Брауна у Ческој и поданик аустријски, по својој молби прими у српско поданство, заједно са својом женом Катарином изузетно од § 44. грађанског закона, пошто је поднео уредан отпуст из својег садањег поданства.“

Из канцеларије Министарства унутрашњих дела, 21. марта 1908. г. у Београду.

РАЗГРУПИСАВАЊЕ ОПШТИНА

Указом Његовога Величанства Краља Петра I., одобрена су решења Народне Скупштине, сазване у други редован сазив за 1907. годину, која гласе:

„да се село Веља Глава одвоји од своје садање општине александровачке у срезу жупском, округа крушевачког, и споји са општином дреначком у истом срезу и округу.

да се село Глоговац одвоји од васиљске општине, у срезу заглавском, округа тимочког и споји са ргошком општином, у истом срезу и округу.

да се село Мала Моштаница одвоји од баричке општине у срезу посавском, београдског округа, и да оснује нову општину под називом: „мало моштаничка општина“ у истом срезу и округу.

да се села: Бакионица и Пријановић одвоје од пожешке општине, у срезу пожешком, ужичког округа, и да оснују нову општину под називом: „бакионишка општина“, у истом срезу и округу.

да се село Орешац одвоји од општине ргошке, у срезу заглавском, округа тимочког, и оснује нову општину, под називом: „орешачка општина“, у истом срезу и округу.

да се село Орашје и Церница одвоје од општине бачинске, у срезу темнишком, моравског округа, и да оснују нову општину под називом: „орашка општина“.

да се село Дучић и Тодорин Дол одвоје од своје садање општине доњо-топличке, у срезу колубарском, округу ваљевском, па да сама за себе оснују нову општину под називом: „општина дучићска“ у истом срезу и округу.

да се села: Копривница и Голешница, општине туријске и село Дашница општине грејачке, у срезу моравском, округа нишког, одвоје од својих садањих општина, па да сва три сама за себе образују нову општину под називом: „општина копривничка“, у истом срезу и округу.“

Из канцеларије Министарства унутрашњих дела, 22. марта 1908. г. у Београду.

СТРУЧНИ ДЕО

ДОКАЗ У КРИВИЧНОМ ПОСТУПКУ

(НАСТАВАК)

Сасвим другаче стоји ствар у законодавствима са теоријом законских принудних доказа. Она не остављају судији да по свом унутарњем уверењу оцењује признање, већ доносе нарочита правила, која садрже све претпоставке, које признање мора испунити, па да добије доказну снагу. Чим су испуњене те претпоставке, по позитивној теорији, судија, без обзира на своје уверење, мора узети да је истинитост једне чињенице признањем потпуно доказана.

Наш законик, усвајајући позитивну законску теорију, прописао је такође све захтеве и услове под којима признање може служити као потпун доказ. Те захтеве садрже §§ 225 и 226 крив. пост., и како су они од значаја за доказну снагу признања, то ћемо их редом прегледати.

Ти захтеви јесу:

1. Да је признање *изреком, јасно и опредељено учињено, а не само двозначењим знацима и движењем тела* (т. а. § 225).

Од признања се, према овоме, на првом месту тражи да је *јасно и опредељено*. Јасно је свако оно признање које је разумљиво, а опредељено је оно онда, кад се њиме ближе одређује предмет на који се односи. Стога, да би признање било опредељено, потребно је да окривљени не признаје извесну чињеницу само уопште већ са навођењем свих узредних околности. Из овога изилази, да се признање не сме изводити из ћутања окривљеног, јер и невин оптужени може са неких разлога не одговарати на питања, а не само онај који се осећа виним. Ћутање се не сме узети као признање

ни онда, кад се окривљеном остави извесан рок с напоменом да ће се сматрати као да је признао, ако у томе року не призна. Са истог узрока не може се узети да постоји признање ни онда, кад се окривљени измирио или поравнао због кривичног дела, које му се ставља на терет. То н. пр. може бити случај, кад окривљени жели да избегне тужбу, која је у ствари неоснована али која може да буде штетна по углед невиног оптуженог, те он радије пристаје да плати што у новцу, него да пред судом доказује своју невиност.¹⁾

Да би признање било јасно и опредељено, оно не сме бити учињено *двозначењим знацима и движењем тела*. Двозначећи су знаци они, који се на разне начине могу разумети, као ште је мрдање главом, које може да значи и потврђивање и одрицање. Тако исто се признање не сме изводити из покрета тела као што је дрхтање, узнемиреност при испиту или при суочењу са сведоком.

Од иследника поглавито зависи да признање не буде ни нејасно ни неодређено. Он је дужан правилним испитивањем да отклони сваку нејасност и неодређеност. Ако признање ипак не би било јасно и опредељено, или би било учињено двозначењим изразом, или би се изводило из покрета тела, онда се на основу таквог признања оптужени не може осудити.

2. Да је *оптужени био при свести у време признања* (тач. б. § 225).

Према овоме, сва питања, која ниште свест или је само слабе, одузимају признању доказну снагу. Јер, као год што нема одговорности за лице, које у тренутку вршења кривичног дела није било у свесном стању, тако се исто кривична одговорност оптуженог не може доказати признањем, које је учинио у бесвесном стању, у коме не може расуђивати о ономе што чини.

¹⁾ *Mittelmair, Beweislehre* 254.

3. Да је признање основано на његовом *оистојателном приповедању*, а не на *простом потврђивању предложеног питања* (т. в. § 225).

Признање, дакле, не сме почивати на простом потврђивању постављених питања, јер се у таквом случају не може оценити, да ли је признање истинито или не. Стога се за вредност признања и тражи да је учињено у причању целог догађаја, т. ј. у казивању побуда, начина извршења, времена, места, као и свих других околности под којима је дело извршено. Навођење ових околности служи као средство за оцену истинитости признања, јер кад се утврди, да се признање учињено у причању, слаже са околностима утврђеним у истрази, онда је то довољна гаранција да је признање истинито. Ако, међутим, признање не почива на простом потврђивању свих питања, што је и ређи случај, већ се само потврђују поједина питања, то још не значи, да такво признање неће вредети. Ако се остали садржај признања, који не почива на простом потврђивању, слаже потпуно са одговором који у себи садржи просто потврђивање, то ће и тај одговор бити право признање. По себи се разуме, да признање мора почивати још и на непосредном опажању оптуженога.

4. Да је признање *пред ислеђујућом полицијском или судском влашћу, или при претресу учињено* (т. г. § 225).

Да би признање могло имати потпуну доказну вредност, мора оно бити учињено пред влашћу, која је позвана за извиђање или суђење кривичних дела. У генералној истрази признање ће вредети ако је учињено пред полицијском влашћу или пред судијом, ако је овај на основу § 22 крив. пост.

одређен да у конкретном случају води истрагу. У прелазном поступку признање има бити учињено пред иследним судијом, а на главном претресу пред надлежним судом. Признање пред овим властима мора бити учињено у току кривично-правног поступања, а не н. пр. у каквом грађанском спору, јер би такво признање било вансудско, и, као такво, не би имало потпуну доказну вредност. Свеједно је, да ли је полицијска или судска власт, пред којом је признање учињено, надлежна или не за окривљеног; главно је, да је дотична власт уопште надлежна за извиђање или суђење и да је она радила на извиђању тога дела. Тако н. пр. вреди признање, које је учињено пред полицијском влашћу, која је кривца ухватила, и ако после тога истрагу над њим даље води друга полицијска власт као надлежна иследна власт. — Да би се признање могло узети за доказ, власт, пред којом је учињено, мора бити састављено онако како то закон о устројству судова и тих власти налаже. Тако, код полицијских власти мора бити учињено пред иследником, деловођом и два присутна грађанина; ако је судија иследник, онда пред судијом и деловођом; на главном претресу признање мора бити учињено пред три судије и деловођом, а код поротног суђења још и пред два поротника. Наш законик не прави разлику између признању у генералној истрази и признања на главном претресу, и ако је ово друго боље и јаче од првог признања, јер даје виша гаранције да је истинито.

(наставиће се)

Д-р. Бож. В. Марковић.

БЕРТИЛОНАЖ И ДАКТИЛОСКОПИЈА

(СВРШЕТАК)

Хоће ли апелациони суд осудити окривљеног само зато, што је у кући злочина нађен отисак, који одговара отиску његовог прста, или на основу ког другог доказа овог рода? Ја мислим да неће. Али, ако му истрага место само овог једног доказа пружи десет или петнаест других, он ће га тада осудити, потпуно осигуран од сваке заблуде и гриже савести.

У овоме је надмоћност Бертилоновог система над дактилоскопијом.

Дактилоскопија је само један елемент доказа о идентитету повратника, док Бертилонов картон садржи *множину доказа*, и на овај начин у погледу идентитета пружа *судску извесност*. И, ево, зашто ја систем Бертилонов претпостављам сваком другом.¹⁾

Овај Рајсов рад, на који се Д-р Лавале позива: *„Примена научних метода у полицијским и судским истрагама“*, превели смо у 12. броју *„Полицијског Гласника“* за прошлу годину, и у њему се поводом дактилоскопије и антропометрије вели ово:

„Неки мисле, да би дактилоскопија могла потпуно заменити бертилонаж, за који веле да има ту незгоду, што је узимање мера дуго и тешко за просте агенте. Ми не делимо ово мишљење. Са мало више

пажње и вежбања успева се, за кратко време, у брзом и прецизном добијању антропометријских мера. Поред овога, на антропометријским картонима налазе се такође отисци прстију, те нам на овај начин Бертилонов систем пружа много више гаранције но сама дактилоскопија, а у питању о идентитету човек мора бити и сувише обазрив. Још нам изгледа, да би истраживање идентичности помоћу дактилоскопије захтевало нарочито извешбани персонал због финеса с којима је скопчано.“

* * *

После свега што смо до сада казали о разним методама идентификовања и о њиховим добрим и незгодним особинама, није тешко увидети да будућа метода идентификације не може бити ни фотографија, ни живе слике, ни боја очију, ни спољашњи знаци, ни антропометрија ни дактилоскопија, већ једна комбинација свију ових метода, којој ће отисци прстију служити за класификацију, фотографија и живе слике за изналагање криваца у бегству, а све ове методе скупа за што поузданије констатовање неоспорног идентитета. Јер, вели Д-р Бершер²⁾: *„Идентификовање личности ствар је деликатна и веома озбиљна да би се онај, који за њега одговара, лишио својевољно сваке контроле. Пошто притежавамо скоро савршене методе идентификације у антропометрији, фотографији и живим сликама, зашто их пренебрегнути и не ис-*

користити, већ се ослонити само на једну методу, н. пр. дактилоскопију. Као год и фотографија, тако су исто и живе слике, па и колориметрија, драгоцене средства за утврђивање идентитета. Антропометрија је такође математички тачан систем, са врло простом и савршеном класификацијом картона.“

Ни у ком случају, пак, будућа метода идентификације не може бити без живих слика и описа особених знакова, који су данас суштина Бертилоновог система и решавајући фактори у питању о идентитету. Према овоме, једино је мерење, које може бити изостављено из данашњег бертилонажа, и на место кога могу доћи отисци прстију, а све остало остаће, у главном, и даље по Бертилоновом систему.

У прилог нашег мишљења, да будућа интернационална метода мора бити комбинована из бертилонажа и дактилоскопије, наводимо, поред онога што смо већ изложили, и мишљења неколицине стручњака на које се сам г. Лазаревић и у својој књизи и у свом одговору г. Бакићу позивао:

Тако:

Д-р Едмонд Локар у своме раду: *„Данашња одељења идентификације и интернационални картон“*³⁾ изјављује ово:

„Очигледно је, да су и антропометрија и отисци прстију у истој мери неспособни за успешно истраживање криваца у бегству, пошто је немогућно захтевати од осумњичених, да на јавним

²⁾ Види у *„Полицијском Гласнику“* за ову год. наш превод Бершеровог дела: *„Кован Доја и Научна Полиција у XX. веку“*.

³⁾ Archives d' Anthropologie criminelle, Br. 147/1906. године.

¹⁾ Revue de Droit Pénal et de Criminologie, Br. 4. 1907. год.

местим допусте да им се узму отисци прстију или мере главе. Тетовирани и особени знаци, веома драгоцени као средство контроле, исто су тако неспособни за истраживање криваца у слободи, пошто се већином налазе на невидљивим местима. Једини подаци, који су за истраживања овог рода довољни, јесу они који нам пружају живе слике. Тешко је замислити картон без живих слика, и њихово одсуство са овога може се правдати само одсуством стручног персонала.“

Пошто је још истакао користи од брзог и лаког телеграфисања живих слика, Локар предлаже да будући интернационални картон идентификације буде комбинован из дактилоскопије, живих слика, тетовираних и особених знакова и кратких биографских података, што другим речима значи: предлаже комбинацију дактилоскопије и Бертилоновог система, без мерења.

Један други, исто тако признати стручњак, г. Н. Миновић, судски лекар и шеф одељења за идентификацију у Букурешту, вели ово:

„Што се мене лично тиче, ја верујем да би картон са живим сликама и отисцима прстију, без мерења и фотографије, био најбољи, најјевтинији и најкориснији.“

Д-р Оловиц, професор научне полиције у Мадриду, пише Локару поводом дактилоскопије и бертилонажа, ово:

„Пошто сам класифицирао неколико хиљада дактилограма дошао сам до уверења, да је дактилоскопија најбоља метода идентификације за женске и малолетнике, као и у случајевима кад треба утврдити да ли извесна личност јесте или није она која одговара редигованом опису, али кад је реч о манипулисању са већом масом картона, дактилоскопија захтева нова усавршавања, која ће отклонити неке узроке заблуда и тешкоћа на које сам наишао у класификацији употребљујући методу Висетиха, која ми изгледа најбоља од свију за које знам. Ја мислим да је будућност у дактилоскопији, комбинованој са најнепроменљивијим и најтачнијим саставним деловима Бертилоновог система.“

Поред ових стручњака, на које се г. Лазаревић позива, има и других који деле изложена мишљења.

Већ поменути д-р Бершер, износиће своје мишљење о интернационалном картону, вели ово:

„Ми, дакле, држимо, као д-р Локар, да интернационални описни картон не може бити искључиво дактилоскопски; он мора, у интересу што веће гаранције, бити много потпунији. Антропометрија, фотографија, а нарочито живе слике, не смеју ни у ком случају изостати са једног оваквог картона.“

И, најзад, до сада више пута помињати д-р Стокис предлаже, такође, да се интернационални картон комбинује из отисака прстију по методи Висетиховој, живих слика, описа особених знакова, кратких биографских података, а према потреби и фотографије

Кад се свему изложеном дода и већ поменута одлука конференције у Буенос — Аиресу, онда је, надамо се, за свакога јасно, да будућа метода идентификације не може и неће бити једнострана, већ, на против, таква комбинација данашњих метода, која ће пружати максимум гаранције противу могућих заблуда, као и максимум практичне користи полицијским истраживањима.

Онога дана, кад ово питање буде дефинитивно решено, наше антропометријско одељење измениће само начин класифицирања картона, и у место да их класифицира по антропометријским мерама, као што је то до сада чинило, оно ће их класифицирати по дактилограмима. До овог дефинитивног решења било би опасно на шта мењати с обзиром на данашње разне системе класифицирања дактилограма и све већу тежњу стручњака да се ово питање реши на једном међународном конгресу, и да ово решење буде обавезно за сва одељења за идентификацију.⁴⁾

Д. Ђ. Алимпић.

⁴⁾ Пошто смо већ свршили овај рад, приспела нам је последња (фебруарска) свеска француског часописа Archives d'Anthropologie criminelle за ову год., у којој је публикован веома интересантан чланак Д-р Северина Икара (Марсељ) под насловом: „Нова метода нумерисања и класифицирања картона идентификације.“

Да би се упростило попуњавање ових картона и отклониле данашње незгоде при њиховом класифицирању код свију метода идентификације, као и да би се њихова интернационална размена учинила што лакшом, Икар предлаже да се описи означају и класифицирају по *цифрама*. Овакви описи, по тврђењу писчевом, има ли би још и ту добру особину, што би се могли лако, јевтино и успешно телеграфисати по целом свету, јер би били разумљиви за све органе сигурности.

Основна идеја нове Икарове методе ова је:

У свакој методи идентификовања, идентитет се утврђује упоређењем извесних, познатих *особности* на извесним деловима тела. У дактилоскопији, ови су делови тела *врхови прстију*, а њихове особности *нацрти њихових апикалних линија*; у антропометрији, пак, делови тела јесу *органи или места која се мере и испитују*, а особности су *димензије*, које показује ови мерени и испитивани делови тела.

У Икаровој методи особности дактилограма и антропометријских мера означене су *цифрама*, а тако исто и делови тела којима ове особности одговарају, и то увек истим редом и на исти начин.

Један пример објасниће нам најбоље суштину нове методе.

Претпоставимо један антропометријски картон са овим значењима:

Стас: мала.
Размак руку: велики.
Полустас: велики.
Дужина главе: средња.
Ширина главе: велика.
Дужина десног уха: мала.
Дужина леве ноге: средња.
Дужина левог средњег прста: мала.
Дужина левог малог прста: мала.
Дужина левог лакта: средња.

Ако сада, по Икаровој методи, изразе за означене димензије: *мала, средња и велика* заменимо *цифрама*: 1, 2, и 3, онда ћемо добити број 13. 323. 312. 112, који представља *нумерисан антропометријски картон*, и чија свака цифра означаје у исто доба и и мерени део тела и димензију која му одговара. У исписаном броју прва цифра јесте 1, и она означаје малу димензију која се односи на стас, који се по реду први мери; четврта цифра 2 означаје средњу димензију, која се односи на четврти, по реду мерени део тела, т. ј. на дужину главе, и т. д. На овај начин, помоћу броја од 11 цифара могуће је потпуно изразити антропометријски индивидуалитет сваког

ЛИЧНО МЕХАНСКО И ЛИЧНО КАФАНСКО ПРАВО.*

У 8. броју „Полицијског Гласника“ од ове године, у рубрици *поуке и обавештења* — под I — уредништво је, на 1. питање суда општине боговинске одговорило: да лице, које има лично право за обављање кафанске радње може са тим истим правом обављати и механску радњу и обратно, са личним правом за обављање механске радње, може обављати и кафанску радњу. Као разлог за овако обавештење уредништво је навело то, што се, по § 17. уредбе о механама и § 14. уредбе о кафанама, и лично право на механисање и лично право на кафанисање добија „под једним истим погодбама“ и да се између ова два лична права, према распису Минисара Унутрашњих Дела од 12. јануара 1891. г. ПБр. 562, чинила разлика само за то, што су по тадашњем закону о таксама била оптерећена неједнаком таксом, али од како су познијим изменама у закону о таксама (т. 73.) оба ова права и таксом изједначена, од тада између њих нема никакве разлике.

Моје је скромно мишљење да овако обавештење уредништва не одговара закону. Разлоге за ово своје мишљење изложићу у овоме чланку.

Пре свега налазим да је у распису од 12. јануара 1891. г. ПБр. 562. учињена у основи погрешка у тврђењу, да до закона о таксама од 3. априла 1881. године било никакве разлике између личних механских и кафанских права, те су се могле са правом једне врсте, радити и радње друге врсте, пошто је и такса за њих (5 талира) била једнака, и да је само закон о таксама учинио разлику између њих — неједнаком таксом — па се, *за то*, са правом једне врсте не може радити и радња друге врсте. Полазећи са ове основе и уредништво је дало обавештење суду општине боговинске да сада, кад су и законом о таксама оба

мереног лица, а по овом истом принципу могу се представити и особности отисака прстију.

Код описног описа и живих слика, у место цифара Икар употребљује *слова*, чији скуп даје *описну реч*. У овој речи, особности су изражене словима, а описни делови тела редом које свако слово заузима у *описној речи*.

За класифицирање нумерисаних картона, по тврђењу писчевом, неће у будуће бити потребни нарочити репертоари, већ само један регистар, у коме ће бити штампани сви бројеви, који одговарају дактилоскопским формулама идентитета (систем Висетихов), а на сваком нумерисаном картону мора бити означен и дактилоскопски и антропометријски број.

Овај интересантан Икаров предлог свакако ће изазвати дискусију међу стручњацима за идентификацију, и ми ћемо сматрати за дужност да о резултату исте известимо читаоце „Полицијског Гласника“.

* И ако је обавештење, које је уредништво по овој ствари дало, и чију правилност г. Бобић спори, у складу са расписом министарства унутрашњих дела од 12. јануара 1891. год. — који до данас није изрично опозван — ипак пуштамо овај напис г. С. Ђ. Бобића да би се о овој ствари чуло и противно мишљење, и путем дискусије дефинитивно расправило питање о коме је реч у овом напису. („Спорно“) обавештење писао је наш стални сарадник г. Димитрије Калајџић, нач. окр. у пензији и он ће у нарочитом чланку одговорити г. Бобићу. Ур.

лична права уједначена, између њих нема никакве разлике.

Важност и обим ова два лична права има да се цени по прописима закона, који их регулишу — по уредби о механама и кафанам — а не по закону о таксама, који ова права не регулише, већ им само одређује величину таксе. Таксирајући неједнако ова права закон о таксама није их регулисао, већ их је сматрао као два разна права по прописима закона, који их регулише и чије одредбе закон о таксама није мењао, као што их није мењао ни позније, кад је за ова два права одредио једнаку таксу из разлога чисто фискалне природе, а не за то, што између ових права нема никакве разлике.

Уредба о механама је ранијег датума од уредбе о кафанам. Прва је од 31. марта 1861. г. а друга је дошла, као додатак првој, 25. маја 1864. г. По прописима ових уредба механске и кафанске радње су две разне врсте радње. И ако сличне међу собом, закон је прецизно обележио и разлике по којима се оне једне од других одвајају и разликују.

И механске и кафанске радње могу се обављати само у зградама, које имају *месног права*. То месно право може бити или само за механу или само за кафану. Једна иста зграда не може у једно исто време задобити оба месна права — она мора бити или механа или кафана.

Дозвола за подизање и отварање кафане задобија се онако исто као и за подизање и отварање механе (§ 7, уредбе о кафанам), али су различне погодбе, које имају да се испуне при подизању ове две врсте зграда, па је и такса за ове две врсте месног права различна (бр. 71 и 72 закона о таксама).

Кафане могу да се подижу само у варошима и варошицама, док се механе могу да подижу и у селима и у варошима и на друмовима (§ 3. уредбе о кафанам и § 2. уредбе о механама).

Различан је и обим рада у механама и кафанам. Док се у кафанам сме само да крчми кафа и свако пиће и да даје јело (§ 1. уредбе о кафанам) дотле се механама, поред тога, даје још и право да примају путнике и друге посетиоце на становање, што је у кафанам забрањено (§ 1. уредбе о механама и § 6. уредбе о кафанам). У вези са овим обимом и правом механа долазе и други законски прописи, који налажу обвезе и дужности сопственицима механа и механијама. Све механе морају имати прописан број соба и постеља за преноћиште путника и кујне а оне по селима и друмовима још и пећи за печење хлеба, бунар са водом за пиће и ар за стоку (§ 3 и 7); механије морају имати у својим радњама увек довољно свију намирница за путнике, госте и њихову стоку, нарочито хлеба, пића, сена, зоби итд., иначе подлеже казни (§ 372. т. 4. казненог закона). Ових обвеза немају сопственици кафана и кафеције.

Из досадањег излагања види се несумњиво да је закон јасно обележио разлику између механа и кафана — између механских и кафанских радња — и поред

многих сличних и једнаких прописа и за једне и за друге — да их сматра као две разне врсте радње — даље да механе сматра више као потребу за угодност и сигурност путника и грађана а кафане више као ствар уживања и луксуза. Из овога се даје извести правилан и логичан закључак: *да се ове две разне врсте радње не могу радити са једним истим личним правом, ако закон то изриком не дозвољава*. Међутим оваког прописа нема ни у уредби о механама, ни у уредби о кафанам, па ни у закону о таксама. И у једној и у другој уредби свуда је реч или само о механама или само о кафанам и, изриком, или само о једном или само о другом личном праву. Према овоме већ и са разлога чисто фискалне природе не може се примити произвољна претпоставка, да се личним правом на једну врсту од ових радња задобија уједно и лично право на другу врсту радње само за то, што се оба права задобијају код једне исте власти и на један исти начин и што су оба оптерећена једнаком таксом.

И по уредби о еснафима сва мајсторска права за разне занатске радње задобивају се на један исти начин и сва су та права при потврди код власти по закону о таксама оптерећена једнаком таксом, па ипак за то нико неће тврдити, да се само због овога са мајсторским правом на једну врсту занатске радње може радити и друга врста занатске радње, па ма колико ове међу собом сличне биле (нпр. браварска и ковачка, кројачка и абајска или терзиска итд.), јер и ако су начин и такса за задобијање свију ових права једнаки, *нису једнаке и погодбе, које имају да се испуне за задобијање појединих од тих права*. Ово исто важи и за задобијање личног права на механске и кафанске радње. И једно и друго право даје надлежна полицијска власт и једно и друго право тражи се на исти начин; и за једно и за друго право тражи се од дотичног потражиоца права: *»Сведочанство о свом владању и дојакшоњем начину занимања од општине где је живио.«* (§ 17. уредбе о механама и § 14. уредбе о кафанам). И *»кад се полицијска власт по овоме увери, да пријавитељ по свему може бити добар механија, даће му писмено уверење да може механску радњу упражњавати.«* Овако исто уверење, по § 14. уредбе о кафанам, треба полицијска власт да прибави и о потражиоцима личних кафанских права — *»да пријавитељ по свему може бити добар кафеција.«*

Закон је дакле дао право полицијској власти да, на основи поднесеног јој сведочанства о владању и дотадашњем начину занимања, цени може ли дотични потражилац бити *добар механија* или *добар кафеција*, и тек кад се она по својој оцени увери да може, даје му уверење да може обављати или механску или кафанску радњу (какво је право тражио). По закону нити ко може тражити нити му полицијска власт може дати изриком једним уверењем и лично механско и лично кафанско право.

(свршиће се)

С. Ђ. Б.

ЗБИРКА ОДЛУКА ДРЖАВНОГ САВЕТА

ПРИКУПИО И СРЕДИО

Мил. Вукићевић

секретар Државног Савета

Ево једне, у истини добре, корисне и практичне књиге. Одавно смо је већ могли имати; управа одмах после г. Максимовићевих одлука Касационог Суда, које су, потпуно заслужно, биле тако лепо примљене, и чија је огромна практична вредност и данас ван дискусије.

Оно што је г. Максимовић својом збирком учинио за судску праксу, то је сада публикацијом ове збирке вредни г. Вукићевић учинио за административну јуриспруденцију, т. ј. утро јој је пут којим ваља да греду у нашем административном правосуђу. Излишно је и доказивати, да ће ово књига г. Вукићевића бити толико исто од користи административним органима, колико је г. Максимовићева збирка користила судском особљу, па можда и више, с обзиром на мању стручност административног особља од судског.

Тврдећи ово, ми никако не губимо из вида да у г. Вукићевићевој збирци има разноврених одлука о једној истој ствари (овога у неколико има и код г. Максимовића), али тако исто не смећемо са ума ни то, да су и за једна и за друга мишљења изнети и разлози, које сваки озбиљнији административни радник може у конкретном случају ценити, и према резултату те своје оцене одлучити се за мишљење које му изгледа правилније. Несумњиво је при овом, да су добре $\frac{3}{4}$ публикованих одлука у потпуном складу са законом, и да је с тога њихова вредност као упута за решавање сличних случајева неоспорна, и ако за Државни Савет нису обавезне.

И сам г. Вукићевић, у осталом, признаје у предговору, да одлуке Државног Савета, донесене у конкретним случајевима, *»немају, стриктно узев, своју општу вредност за све сличне случајеве који се доцније појаве, али — додаје — оне упућују на доследност при доношењу саветских одлука у идентичним случајевима ради утврђења сталне административне јуриспруденције, што је у осталом у неколико предвиђено и чл. 15. закона о уређењу Државног Савета. Но ипак саветске одлуке имају своју специјалну вредност за административне органе власти и јавне посленике, како оне који се баве правном науком тако и оне који се по професији својој баве пословима код административних власти. Административни органи и јавни посленици, наслањајући се на створене преседане у одлукама саветским, могу се поузданије крећати у својим пословима, а по потреби позивати се на њих у идентичним случајевима ради одржавања једнообразности у административној јуриспруденцији, у колико је она заснована на несумњивој правилној примени закона.«*

Ово је потпуно тачно, и ми само замерамо г. Вукићевићу што није, као и

г. Максимовић, сваку одлуку за коју је налазио да није у духу закона, прокомментарисао, и на овај начин скренуо пажњу онима, којима је његова књига намењена, на сумњивост дотичне одлуке.

У збирци има 663 саветских одлука, и оне су врло zgodно груписане по министарствима и законима на којима су засноване, што са опширним садржајем, у почетку књиге, чини, да се свака одлука може брзо и лако наћи.

Најјаче је заступљено министарство унутрашњих дела (са 269 одлука) чија је надлежност у административном правосуђу, у осталом, и највећа. Овај одељак г. Вукићевићеве збирке од нарочите је важности за полицијске и општинске органе, па с тога сматрамо за дужност да га мало опширније прикажемо.

Све одлуке саветске из ресора министарства унутрашњих дела, г. Вукићевић је поделио на ове групе:

1. Одлуке о извршењу судских пресуда и решења.
2. Одлуке о саставу избраног суда.
3. Одлуке по разним предметима административне природе.
4. Одлуке по закону о чиновницима грађанскога реда.
5. Одлуке по закону о дневници, подвозници и селидбини државних чиновника и службеника.
6. Одлуке по закону о трошковима управних власти.
7. Одлуке по закону о општинама.
8. Одлуке по закону о уређењу округа и срезова.
9. Одлуке по закону о местима у вези са законом о регулацији вароши и грађевинским законом за варош Београд.
10. Одлуке по закону о водама.
11. Одлуке по закону о уређењу санитарске струке и чувању народног здравља.
12. Одлуке по закону о производњи, увозу и продаји барута, динамита и осталих расирскавајућих смеша.
13. Одлуке по закону о заштити од сточних зараза.
14. Одлуке по уредби о поданству.
15. Одлуке по уредби о механамима и кафанама.
16. Одлуке по уредби о касацијама.
17. Одлуке о обаларини (казукарини).
18. Одлуке по уредби о наплати механског акциса.
19. Одлуке по уредби о калдрмини.
20. Одлуке по §§ 15. и 16. полиц. уредбе и III части кривичног закона.
21. Одлуке по закону о мангушима.
22. Одлуке по правилима за инсталацију водовода по кућама у Београду, и
23. Одлуке по закону о контролисању чистоће злата и сребра.

Ми не осећамо потребу, да нарочито доказујемо корист, коју наше полицијске и општинске власти могу имати од ових одлука, у којима су расправљени случајеви из њихове посведневне праксе. Већина њихових поништених и неправилних одлука, које се налазе у Збирци, за ово је најбољи доказ.

И одлуке из ресора осталих министарства нису без интереса за полицијске и општинске власти, и нарочито оне које проистичу из њихове надлежности, као што су н. пр. одлуке: по закону о таксама, по закону о општинским, државним и средњим буџетима, по закону о народним школама, по закону о шумама, по закону о сеоским дућанима, по закону о мерини, по закону о утамањивању штетних животиња и биљака, по закону о осигурању стоке, по закону о риболову, по еснафској уредби и т. д. Довољно је познато у осталом, да су наше полицијске и општинске власти надлежне за 2/3 државне администрације.

Као додатак Збирци оштампани су:

1. Закон о уређењу Државног Савета.
2. Закон о пословном реду у Државном Савету.
3. Коментар о надлежности Државног Савета за разматрање одлуке административних власти, нарочито по специјалним законима, и о роковима и начинима за поднашај жалби Савету.
4. Саписак закона, правила и уредаба, који су у примени код Државног Савета, и
5. Регистар свију до сада оштампаних зборника закона.

Све су ово корисне и практичне ствари а нарочито Коментар, у коме су тачно означени рокови у којима, и начини на које треба подносити жалбе Државном Савету по разним специјалним законима.

Имајући све изложено у виду, сматрамо за дужност да „Збирку одлука Државног Савета“ најтоплије препоручимо свима полицијским и општинским властима, и да њеном творцу захвалимо на труду који је уложио око прикупљања и сређивања материјала за ову књигу.

Техничка израда Збирке одлична је, распоред материјала врло добар, језик је могао бити мало бољи, неисправљених штампарских грешака има много; на многим местима у тексту понављају се исте речи, или је слог испретуран, што прилично квари, бар у први мах, прави смисао. Још смо запазили, предиставајући збирку, да је једна иста одлука штампана на два места и под два разна наслова: на стр. 111. под насловом: По тач. 3. § 465. грађан. суд. поступка без судске пресуде или решења не могу се наплатити и општински трошкови учињени за испуњавање каквог подводног и мочарног општинског земљишта у вароши,“ а на стр. 253. под насловом: „Само вредност калдрме, направљене по наредби власти испред чијег имања, може се наплатити без судске пресуде или решења, а не и трошкови општински за испуњавање мочарних општинских земљишта у вароши....“ На оба места текст је апсолутно један исти.

Све ове замерке, у осталом, незнатне су и далеко од тога да умање праву вредност Збирке.

Још са задовољством констатујемо, да је „Полицијски Гласник“ био први који је отпочео публиковати одлуке Државног Савета, и да је самим овим бар у неко-

лико послужио као повод г. Вукићевићевој књизи.

Цена је Збирци 10 динара, а може се добити код г. Вукићевића.

Д. Ђ. А.

ПОУЧНО - ЗАБАВНИ ДЕО

ЈЕВРЕЈСКА ДАМПА

(ПАСТАВАК)

Однесите ово писмо чувару ове куће, која је преко пута. То је онај човек у качкети што пуши на великој капици.

Чувар куће дотрча и пошто му Ганимар каза своју титулу главнога инспектора, Холмс га запита, да ли је у недељу изјутра долазила једна млада госпођа у прнини.

— У прнини? да, око девет часова — и то она, што долази на други спрат.

— Ви је виђате често?

— Не, али од неког времена чешће.... последњих петнаест дана готово сваки дан.

— А од недеље?

— Само један пут.... нерачунајући данашњи дан.

— Како! зар је дошла!

— Она је ту.

— Има већ десет минута и њен је фијакер чека као и обично на плацу Сен-Фердинанду. Мимоишли смо се на вратима.

— Који је тај кираџија на другом спрату?

— Има их двоје: једна модискиња, госпођица Ланже, и један господин, који је узео под закуп две намештене собе од пре месец дана, а под именом Бресон.

— Зашто кажете „под именом“?

— Моја је идеја да је то име лажно. Моја му жена спрема собу и замислите, свака му је кошуља са другим монограмом.

— Како он живи?

— О! Готово је непрестано напољу. По три дана не дође кући.

— Да ли се вратио ноћу између суботе и недеље?

— Ноћу између суботе и недеље? Станите, да размислим.... Да, у суботу у вече се вратио и више се није макао?

— Каква је то сорта људи?

— Вере ми, не бих знао рећи, јер је веома променљив! Он вам је час велики, час мали, дебео, танак.... смеђ и плав, тако, да га ја не познајем увек.

Ганимар и Холмс се погледаше.

— То је доиста он, прошапта инспектор, сигурно он.

Стари полицајац једног момента би узбуђен, али то сакри зевањем и стезањем песнице.

Холмс и ако беше јачи господар над собом ипак осети како му срце залула.

— Пазите, рече чувар куће, ево младе девојке.

Госпођица се, заиста, појави на прагу капије и пређе преко улице.

— Ево и господина Бресона.

— Господин Бресон? Који то?

Онај што носи испод руке један пакет.

— Али он не води рачуна о младој девојци, која сама дође и уђе у фијакер.

— Ха! никада их нисам видео заједно.

Оба голицајца се нагло дигосе. При слабој светлости уличних фењера они упознаше силуету Липену, која се удаљаваше противним правцем.

Кога хоћете да пратите, упита га Ганимар?

— Њега, наравно! то вам је крупна дивљач.

Дакле, ја ћу да трчим за госпођицом, предложи Ганимар.

— Не, не, рече живо Енглез, који нехте открити Ганимару ништа од ове афере, знам ја где треба наћи госпођицу... Не напуштајте ме.

Они пођосе за Липеном увек на пристојном размаку, кријући се иза миопролазника и уличних барака. У осталом праћење је било лако, јер се Липен не осврташе и иђаше брзо, нарамљујући неприметно на десну ногу, тако, да је заиста требало извежбано око полицајца па да то примети.

Ганимар рече: прави се да рамље.

И он продужи:

Ах! кад би могли да се дочепамо два или три жандарма, па да се бацимо на нашу индивидуу! Рескирамо да га изгубимо.

Ни један се жандрм не појави до врата од Терна, и по прелазу утврђења, полицајци не могаху више рачунати на најмању помоћ.

— Раздвојимо се, рече Холмс, место је празно.

То беше на булевару Виктор Иго. Сваки се упути једним тротоаром, пође линијом засађених дрвета, и тако иђаху неких двадесет минута све до момента док Липен не окрете у лево и пође поред реке Сене. Овде спазише они Липена где сиђе на обалу реке, где се задржа неколико секунда, али не беху у могућности да опазе његове покрете. Липен се затим поне горе и врати се натраг истим путем. Полицајци се склонилише и приљубише иза стубова једне капије. Липен прође поред њих, али овог пута без пакета.

И како се Липен у даљаваше, из једног кућњег будака искочи нека друга индивидуа и изгуби се међу дрвећем.

Холмс рече тихим гласом:

— Изгледа као да га и овај прати.

— Да, чини ми се да сам га спазио, кад сам овамо пошао.

Лов понова отпоче, али компликованији услед присуства ове индивидуе. Липен узе исти пут, пређе врата од Терна и врати се у кућу, која беше на плацу Сен — Фердинанду.

Вратар затвараше кућу кад се појави Ганимар.

— Видели сте га, јел те?

— Да, кад сам гасио светлост на ба-самацима, он је закључао своја врата.

— Нико није са њим?

— Нико, никакав послужитељ... он готово никада не обедује овде.

(наставиће се)

с француског
Милутин Т. Марковић.

ПОУКЕ И ОБАВЕШТЕЊА

Учињена су нам ова питања:

I.

Суд општине драгосињачке, у срезу жичком, актом својим. Бр. 388, пита:

„У закону о таксама — т. бр. 61. — прописано је, да ће се за изводе из протокола црквених о рађању, венчању и смрти, наплаћивати такса у маркама у 1 динар.

Како ће се, пак, наплаћивати такса за она уверења, која свештеници издају на основу црквених књига, као што су она: да неко није записан у протоколу рођењих, венчаних и умрлих, није нигде означено, нити је одређено, да ли су ова уверења званична, пошто носе деловодни број и печат црквени, или су приватна.

Нарочито није одређено: ко је дужан да прилепи таксу, ако се ова плаћа — да ли свештеник као издавалац или онај, који чини употребу од уверења.

Оваква уверења подносе се и општинским судовима као доказ за извесне околности, па то бива и код овога суда, и он не зна, да ли да прими ова уверења без таксе и узме ствар у поступак или не?

У овој је недоумици нарочито зато, што неке власти не примају ова уверења без таксе, него кажњавају свештенике, а неке, пак, подносиоце, а неке и једне и друге.

Да би суд избегао одговорност из чл. 10. закона о таксама, он моли за потребно објашњење по овоме.

Нарочито да се објасни и то: ако ова уверења подлеже плаћању таксе у маркама, онда какву награду могу наплаћивати свештеници за себе за издавање ових уверења.“

— На ово питање одговарамо:

За сва она уверења, која свештеници издају место извода на основу црквених књига: рођених, венчаних и умрлих, и која су проста заменица извода, треба наплаћивати таксу од 1 динара у маркама у смислу тач. 4. и 61. зак. о таксама.

Ову таксу наплаћују и лепе сами свештеници, јер ако то не учине, одговарају по чл. 37. става првог поменутога закона.

Овако наплаћена такса у маркама од стране свештеника, треба да је на самим уверењима.

Без те таксе не треба узимати у поступак уверења, него их треба предавати пореским одељењима на поступак у смислу тачке 2. чл. 42. закона о таксама.

На име награде за свој труд они имају права наплаћивати по 1 динар у новцу, на основу тачке 19. члана 8. закона о уређењу свештеничког стања, ако није случај тачке 7. чл. 5. истог закона.

Уверења ова званична су.

II.

Суд општине доњо-бело-речке, актом својим Бр. 393, пита:

1. „Кад се деси да избрани председник и неки од одборника буду у четвртој степену крвног сродства, могу ли они заједно остати на дужности на којој су и у коју су уведени јер није било жалбе на избор.

Ако не могу заједно остати, онда ко одступа и на који начин?; и

2. Кад се деси да се један кмет бира ради поуне упражњеног кметског места, па буде изабрано лице, које је у сродству са неким одборником у четвртој степену, па се против тога избора изјави жалба Државном Савету истичући сродство кмета и одборника, али Савет и преко тога одобри избор кмета, да ли се онда уводи у дужност кмет и одборник разрешава од дужности, и ако је годинама старији, нарочито што је Савет тако изречно наредио.

— На ово питање одговарамо:

1. Чланом 71. закона о општинама постављено је правило, да у одбору не могу бити заједно лица, која су у сродству по крви до четвртог а по тазбини до другог степена.

По члану, пак, 89. истог закона, и у општинском суду, као председник и чланови — кметови — не могу бити два или више лица, која стоје међу собом у сродству које је напред поменуто.

Како ће бити, кад је сродство између одборника и председника као и осталих општинских часника, закон није специјално одредио.

Према томе могло би се узети, да се никакво ограничење није ни хтело чинити.

Али, ако потражимо узроке, из којих је у опште учињено оно искључивање сродника између одборника и општинских часника, па овоме додамо одношај општинског одбора према општинском суду и обрнуто, онда се мора признати, да начело проведено кроз чланове 71. и 89. мора да важи и за ове случајеве.

Једино би настало сада питање, да ли треба годинама старијега задржати на положају и у овим случајевима сродства, као што је предвиђено чл. 71. поменутога закона.

Тако гледиште, међутим, не би могли заступати због тога што су у свима законским одредбама, које говоре о избору општинског часништва, председник и кметови прво поменути, па тек тада одборници, те се претпоставља да се они прво бирају, и ако се, у истини, то врши једновремено по чл. 53. в. и чл. 174. горњег закона, те одборници, као доцнији, морају отпасти, као и по томе, што се суспендовањем једнога одборника не би функција одбора у опште доводила у питање, јер има заменика, а код председ-

ничког и кметовског положаја та би довело до многобројних негода;

2. Кад је у овом специјалном случају, који се истиче у питању под 2. Државни Савет одобрио избор кмета, и ако је средство било истакнуто у жалби, наредио чак и разрешавање одборника, који је сродник, од дужности, онда тако има и да се учини, пошто су саветска решења извршена и за ниже власти обвезна.

СЛУЖБЕНЕ ОБЈАВЕ

Т Р А Ж Е С Е

Косту Вучковића, земљоделца из Масурице, среза масуричког, тражи начелник среза масуричког актом Бр. 2259, ради издржавања једномесечног затвора. Коста је стар 33 година, средњег раста, у лицу црн, дугуљастих образа, косе црне. Пронађеног треба спровести поменутом начелнику.

Михаила Божиновића, земљоделца из села Трговишта, среза бањског, тражи начелник среза бањског депешом Бр. 4331. Михаило је стар 38 година, омадец, у лицу смеђ, малих бркова, од одела има гуњ и чакшире од црног сукна. Пронађеног треба спровести поменутом начелнику.

Александра Величковића, ђака II разреда основне школе, родом из Врање, кога је нестало 22. пр. м-ца, тражи начелство окр. врањског актом Бр. 4225, ради предаје родитељима. Александар је стар 11 година, средњег раста, косе плаве, очију црних, у лицу плав, од одела има на саби плаве поцепане панталоне, плав прслук, на глави има шајкачу а на ногама опанке. Позивају се све полицијске и општинске власти да га потраже и пронађеног упуте поменутом начелнику.

СКРЕЋЕ СЕ ПАЖЊА

Код Андреје Јакшића, земљоделца из Будиловине, среза копаоничког, нађен је један краден во, матор 4 године, длаке затворено жуте, шарен, цветасти, китасти, без роваша. Андреја је овог вола купио још у децембру месецу прошле године без пасоша од извесног непознатог лица у вароши Крушевцу. Скреће се пажња свима полицијским и општинским властима да потраже сопственика овог краденог вола, и пронађеног упуте начелнику среза копаоничког с позивом на депешу Бр. 2793.

П О Т Е Р Е

Ђира Радосављевић из Аранђеловца и **Милијан Крајиновић**, из Ваљева, имају да одговарају код начелства округа врањског за више крађа, али се нису могли пронаћи, и ставити у притвор пошто су по извршењу дела одмах побегли. Ђира је високог раста, сувољав, у лицу плав и мршав, у једну руку сакат, на

себи има од одела: гуњ и чакшире, на глави шубару, а на ногама опанке; **Милијан** је средњег раста, у лицу плав, малих плавих бркова, необријан, на себи има гуњ и чакшире, на глави шубару а на ногама опанке. Нека их све полицијске и општинске власти живо потраже у својим домањима и пронађене стражарно спроведу начелству округа врањског с позивом на депешу Бр.4704.

Живан син Ивка **Ђурића**, из Грнчара, среза јадранског, пре неколико дана извршио је крађу земљоделског алата Милошу Вишњићу, онд. и по извршењу дела одмах побегао. Живан је стар 18 година, средњег раста, дежмекаст, очију плавих, у лицу риђ, од одела има гуњ и чакшире од сукна, на глави шубару, а на ногама опанке. Нека га све полицијске и општинске власти потраже и пронађеног стражарно спроведу начелнику среза јадранског с позивом на депешу Бр. 4359.

Душан Брзановић — **Пешић**, звани „Душанчић“, коцкар, са још три непозната коцкара, 25. пр. м-ца пресрели су на путу Радојка Ранђеловића, земљоделца из Лукова, кад је се враћао са вашара из Крушевца, и отели му 260 динара, па су по извршењу дела побегли. Душан је родом из Крушевца, стар 20 година, средњег раста, обичне развијености, смеђих очију, косе отворено плаве, носав, на десној руци за 3 см. изнад корена шаке има

К Р А Ђ Е С Т О К Е

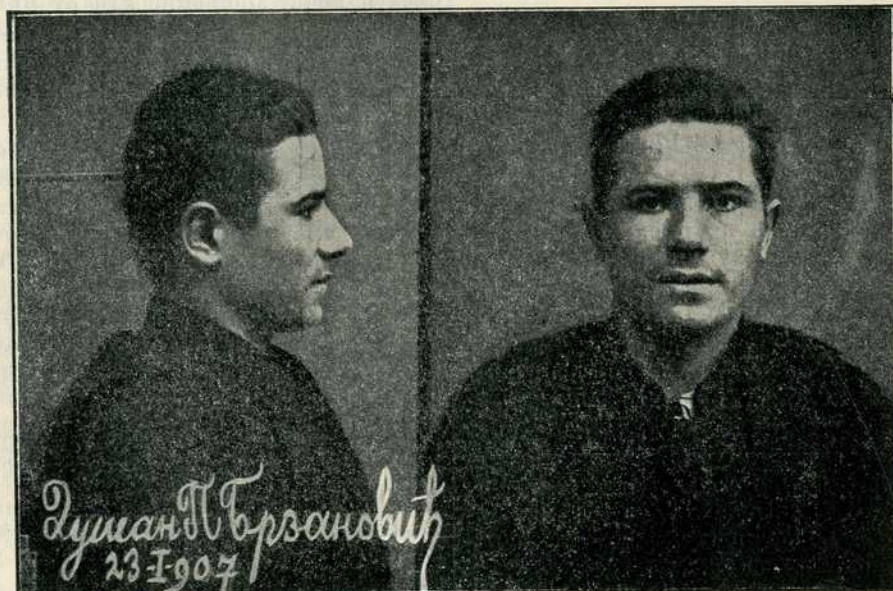
Ноћу између 17. и 18. прошлог месеца непознати крађивци украли су два вола Радисаву Рајићу, из Вољује, среза звишког. Оба су вола матора по 6 година, један длаке беде, други сиве, ровашени у оба уха. Депеша начелника среза звишког Бр. 2651.

Ноћу између 26. и 27. пр. м-ца непознати крађивци украли су две краве Савки Н. Милетић, из Мојсиња. Обе су краве маторе по 6 година, једна је длаке сиве, а друга плаве. Депеша комесара крушевачког вашара Бр. 13.

Ноћу између 25. и 26. пр. м-ца непознати крађивци украли су једну кобилу Сави Николићу, тежаку, из Топониче. Кобила је матора 10 година, доратасте длаке, цветаста, у обе ноге путаста, са жигом, ждробна. Депеша начелника среза нишког Бр. 6794.

Ноћу између 27. и 28. пр. м-ца непознати крађивац украо је Марији, удови Ђорђа Здравковића, из Лапишта, једну краву матору 3 год. плаве длаке, виластих рогова, без роваша. Депеша начелника среза белничког Бр. 7000.

Обраћа се пажња свима полицијским и општинским властима на ове покрађе.

белегу од опекогине у величини петварца; прошле године одговарао је код начелства округа крушевачког за опасну крађу: други је коцкар стар око 40 година, високог раста, у лицу промањаст, у капуту и панталонама од штофа; трећи је стар 28 година, средњег раста, сувољав, малих црних бркова, у антерији и панталонама од сингавог сукна, на глави има шубару а на ногама опанке; четврти је малог раста, дежмекаст, малих црних бркова, у новом црном оделу од штофа, на глави има црн шешир и на ногама црне ципеле. Изпосећи Душанову фотографију, позивамо све полицијске и општинске власти да ове разбојнике живо у својим домањима потраже и пронађене стражарно спроведу начелству округа крушевачког с позивом на депешу Бр. 23.

Н А З Н А Њ Е

Комилети „Полицијског Гласника“, за 1905, 1906. и 1907. год., у елегантном тврдом повезу могу се добити у уредништву по цену од 15 динара за једну годину. За оне, који сва три комилета узму уједно, цена је свега 40 динара. Комилети у меком повезу за 1906. и 1907. год. могу се добити по цену од 12 за једну годину, или оба заједно за 20 динара.